

Ἐκ τοῦ μεταγν. βολίζω.

1) Βυθίζω τι εἰς ὑγρὸν ἢ πρᾶγμα ὑδαρὲς κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) Τσακων.: Ὁ ἀδέξιος καπετάνιος βουλιάζει τὸ καράβι. Ἡ φουρτούνα βούλιαξε τὴ βάρκα κοιν. Βουλιάζον τὸν δέρμα 'ς τοῦ νιρὸ νὰ μουρκέν' Ἀνασελ. || Γνωμ. Μικρὴ τοῦπα βουλιάζει μεγάλο καράβι Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. βυθίζομαι κοιν.: Βούλιαξε ἡ βάρκα - τὸ καράβι κττ. Δὲν ἤξερε νὰ κολυμπᾷ καὶ βούλιαξε σὰν τὸ μολύβι. Βούλιαξα 'ς τὴ λάσπη. Βάρκα βουλιαγμένη. Καράβι βουλιαγμένο κοιν. || Φρ. Πῆγε καὶ βούλιαξε (ἐπὶ τοῦ ἀποσταλέντος κάπου καὶ βραδύνοντος νὰ ἐπιστρέψῃ) Πελοπν. (Ἀρχαδ. Κορινθ.) β) Δύω Λεξ. Δημητρ.: Ὁ ἥλιος βουλιάζει. γ) Καταχώνω τι Πελοπν. (Ἀργολ.) Βουλιάζω τὸ κούτσουρο (ρίπτω τὸν κορμὸν τοῦ κλήματος ἐντὸς λάκκου καὶ ἀφίνω ἑκατέρωθεν δύο κλήματα πρὸς ἀναβλάστησιν).

2) Κάμνω τι νὰ καθιζήσῃ, προξενῶ καθίζησιν πολλαχ. Τὸ χιόνι βούλιαξε τὴ σκεπὴ τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ πολλὰ νερά βούλιαξαν τὸ πλακόστρωτο Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. ὑφίσταμαι καθίζησιν, καθιζάνω σύνηθ.: Βούλιαξε τὸ χωριὸ ἀπ' τὸ σεισμό. Βούλιαξε τὸ χωράφι ἀπ' τὰ πολλὰ νερά. Βουλιάζει ἡ γῆ - ὁ τόπος κττ. Βουλιάζει ὁ καναπὲς ἀπ' τὴν πολλὴν χρῆσι. Βουλιαγμένος καναπὲς. Βουλιαγμένη καρέκλα. || Ἄσμ.

Τοῦ θάλασσης τὰ κύματα πατῶ καὶ δὲ βουλιᾶνε,
ἃ θέλω γὰρ νὰ σ' ἀγαπῶ, κἀνένα δὲ φοβᾶμαι

Ἀργυρᾶδ. Ἡ μετοχ. οὐσ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουλιασμένη Κόρινθ. Βουλιαγμένη Ἀττικ. Ἡπ. Μέγαρ. Ὀυλιασμένα (τὰ) Κάρι. β) Ὑφίσταμαι κοίλωσιν, κοιλαίνομαι Ναύστ. Πελοπν. (Μεσσ. Λάστ.) κ. ἄ. - Λεξ. Δημητρ.: Βούλιαξε ἡ λαμαρτίνα 'ς τὴ μέση Ναύστ. Βούλιαξαν τὰ μάγουλά του Λεξ. Δημητρ. Δὲ σβουλειέται τ' ἀπίδι (εἶναι ἄωρον, σκληρὸν καὶ πιεζόμενον διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ὑφίσταται κοίλωσιν) Μεσσ. Μάτια βουλιαγμένα Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Τῆς ὁμορφῆς τὸ μάγουλο, ὅταν γελᾷ, βουλιᾶει
Λάστ. 3) Κρημνίζω, κατακρημνίζω Ἄνδρ. Ζάκ. κ. ἄ. Βουλιάζω τὸ δοῖχο Ἄνδρ. Πάει 'ς τὸ παλάτι καὶ εἶπενε 'ς τοὺς μαστόρους νὰ τὸ βουλιᾶσουνε (ἐκ παραμυθ.) Ἄνδρ. Καὶ ἀμτβ. Ἄνδρ. Τῆν. κ. ἄ.: Βούλιαξε τὸ σπῖτι Τῆν. Τὸ βασιλόπουλλο βρίσκει τὸ σπῖτι βουλιαγμένο (ἐκ παραμυθ.) Ἄνδρ. 4) Ἐξολοθρεύω, καταστρέφω Εὐβ. (Ὁρ.) Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. Ἴων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Κυδων. Πάρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. κ. ἄ. - Λεξ. Δημητρ.: Τὸν βούλιαξαν οἱ ἀρρώστεις - τὰ πολλὰ ἔξοδα - τὰ χρέη κττ. Λεξ. Δημητρ. Τοῖν βούλιαξε τοὺν ἀνθρουπου Αἰτωλ. Κυδων. Καὶ ἀμτβ. ἐξολοθρεύομαι, καταστρέφομαι, ἐξαφανίζομαι: Βούλιαξε τὸ σπῖτι τοῦ δεῖνα Ὁρ. Πάρ. Ἐβούλιαξε μὲν πόλι Ζάκ. Βούλιαξαν οἱ δουλειές μου Καλάβρυτ. Βούλιαξε ὁ κακόνυχος Πάρ. Βούλιαξί κι πάει ἡ-ῶ-οὐλόσκοντους (ὁ τρισκακοδαίμων) Κυδων. Βουλιασμένες πολιτείες (τελείως ἐξαφανισθεῖσαι) ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή? 29 || Φρ. Νὰ βουλιᾶξῃ τ' ὄνομά σου. (ἀρά) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ὁλος ὁ κόσμος νὰ καῖ κ' ἡ Πάτρα νὰ βουλιᾶξῃ
καὶ τὴν κατακαυμένη Ζάκυνθο ὁ Θεὸς νὰ τὴ φυλάξῃ
Ζάκ.

Ἀφίνεις τὴ μητέρα σου παραπονεμένη
σὰν ἐκκλησιὰ ἀλειτούργητη, σὰ χώρα βουλιασμένη
Θράκ. 5) Μεταφ. οἶονεῖ πνίγομαι ἀπὸ τὴν πλησμονὴν πράγματός τινος Δαρδαν. Ἡπ. Κεφαλλ. Μεγίστ. Πελοπν. (Αἰγ.) Σκῦρ. κ. ἄ.: Τὸ σπῖτι τοῦ βουλιάζει ἀπ' τ' ἀγαθὰ καὶ ἀπ' τὰ καλὰ Δαρδαν. Οἱ γεωργοὶ βουλιάζ'νε ἀπ' τοιοῦ

σοδεῖς Σκῦρ. Φέτι θὰ β'λιᾶζωμε ἀπ' τὸ λάδ' αὐτόθ. || Φρ. Βουλιάζω 'ς τὸ αἷμα (ἐπὶ πλησμονῆς αἵματος) Ἡπ. Βουλιάζω 'ς τὰ ἔξοδα - 'ς τὰ χρέη (συνών. φρ. πνίγομαι 'ς τὰ ἔξοδα κτλ.) Αἰγ. Κεφαλλ. Μεγίστ. κ. ἄ.

Μετοχ. 1) Ἀτυχής, δυστυχής, κακομοίρης Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Πυλ.): Ὁ βουλιασμένος ὁ πατέρας μου ζῶδας του ἐπλέρωσε τὰ χρέη του Κεφαλλ. β) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ὑποστῇ καθίζησιν, νὰ ἐξαφανισθῇ, ἐπὶ τόπου ἀγόνου Πελοπν. (Μάν.): Βουλιασμένος τόπος. γ) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ἀποθάνῃ Κεφαλλ.: Μωρὲ βουλιασμένο, ποῦ ἤσουνε; 2) Κατηραμένος Κρήτ.: Δὲν ἔχοντε οἱ βουλιασμένες ἐλαῖες τοῖκουδο (οὔτε ἓνα καρπὸν). 3) Οὐσ. βουλιαγμένη, νεκροταφεῖον Ἡπ.

Πβ. βουλῶ.

*βουλιάρης ἐπίθ. Οὐδ. βουλιάρικο Πελοπν. (Πυλ.) Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ βουλιᾶξῃ, νὰ καταστραφῇ, νὰ χαθῇ, ὁ κατηραμένος: Μωρὲ τὰ βουλιάρικα, τί τὰ βρῆκε καὶ δὲ νῖναν! (ἐνν. φυτὰ ποῦ δὲν ἐφύτρωσαν).

βουλιαχτής ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω.

Λογοπαικτικῶς ὁ βουλευτής (ὁ οἶονεῖ βουλιᾶζων ὁ καταστρέφων τὸν τόπον).

βουλιαχτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. βουλιαχτὲ Τσακων. Οὐδ. βουλιαστό Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω.

1) Βυθισμένος Τσακων. 2) Οὐδ. οὐσ., οἶκημα κατερειπωμένον Ἄνδρ.

βουλιᾶχτρα ἡ, Κέως, Κύθν. κ. ἄ. - Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. β'λιᾶχτρα Μακεδ. (Ἀνασελ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. βουλιᾶστρα Ἄνδρ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιᾶζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα.

1) Μέρος θαλάσσης ἢ ποταμοῦ, ὅπου σχηματίζεται δίνη ἐπικίνδυνος εἰς τὰ πλοία ἢ τοὺς κολυμβῶντας Λεξ. Δημητρ. 2) Τέλεσμα εἰς τὸ ὅποιον εἶναι δυνατόν νὰ βυθισθῇ τις Μακεδ. (Ἀνασελ.) 3) Μέρος ὑποστάν καθίζησιν Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. - Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. β) Ἴχνος ποδὸς ἐπὶ ἐδάφους λασπώδους ἢ μαλακοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐκανι τοὺν κήπου οὐλον β'λιᾶχτρε. 4) Ἐρειπωμένος τοίχος ἀγροκτήματος Ἄνδρ. Κέως Κύθν. Συνών. βούλημα 3 β, βουλησιᾶ, βουλίστρα.

βουλίδι τό, Ἡπ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Βόθρ. Γαλανᾶδ. Σαγκρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Οἰκοδόμημα κατακρημνισμένον, ἐρείπιον Ἡπ. Μύκ. Νάξ. (Βόθρ. Γαλανᾶδ. Σαγκρ. κ. ἄ.): Βγαίνει καὶ γυροτριγυρίζει τὰ βουλίδια τοῦ πύργου (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. Συνών. χάλασμα. β) Ἐρείπιον φαινόμενον εἰς τὸν πυθμένα θαλάσσης Ἡπ. 2) Πλησμονὴ πρᾶγματός τινος (οἶονεῖ ἐν ᾧ δύναται τις νὰ πνιγῇ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. Βουλίδι εἶναι τὸ δεῖνα πρᾶγμα (ἀφθονώτατον). 3) Πρᾶγμα ὑπερφορτωμένον Μύκ.: Τὸ καράβι εἶναι βουλίδι.

βουλιθιά ἡ, βολιτὰ Ἡπ. βολ'τιὰ Ἡπ. βουλιτὰ Ἡπ. βουλ'τιὰ Ἡπ. βουλιθιά πολλαχ. βουλ'λιθ-θιά Εὐβ. (Ἀνδρων. Κουρ.) βουλ'θιά Εὐβ. (Στρόπον.) βουλιθιά Πελοπν. (Κορινθ.) βουρθιά Ἄνδρ. βουλιθία Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρο. Κύμ.) Μέγαρ.